

Scénář k videu

Zdeněk Macháček (pamětník):

Dobrý den, vážené dámy a pánové, já bych Vám chtěl poděkovat za Vaši iniciativu a těší mě, že se setkáváme zrovna dnes v Požární zbrojnici Nejdek. A v tento den, protože 4. 5. mají hasiči na celém světě svátek.

Moderátor:

Jak vás osobně ovlivnil rok 1968? Vzpomínáte si, jaké to bylo stěhovat se na Velký pátek do Nejdku a najednou do toho přišla srpnová okupace?

Zdeněk Macháček (pamětník):

No, tak maminka už v Nejdku bydlela zhruba asi od února a my s babičkou a s mými 2 bratry jsme se sebrali a jeli vláčkem. Přijeli jsme do Nejdku, já jsem začal chodit nahoru do školy, do základní školy, odkud jste vy. Pan učitel nebo pan ředitel tam byl, myslím, pan Uzel. Samozřejmě se v tu dobu, to asi víte všichni, 21. 8. 1968 stala věc, která asi nemá ve světě nebo v Evropě obdoby. Ale nebylo to asi nic příjemného, že. Prostě se tato věc stala, ta okupace. No a oni o tom komunisti moc nemluvili, protože jsme blízko Západu, tak abychom se k tomu Západu my nepřipojili. A už tady byla údajně jako poměrně dost tato myšlenka rozšířená, tak abychom se na ten Západ nepřipojili, no tak nás ti Rusové takhle odřízli tady, vlastně železnou bránu, oplocením a tak dále kolem Šumavy. Ztratili jsme v uvozovkách 20 let svobodného života.

Moderátor:

A co rok 1989? Jaké to bylo v Nejdku v prádelně? Prožíval jste revoluci spíše v uniformě na útvaru, nebo v ulicích s ostatními?

Zdeněk Macháček (pamětník):

No tak. Samozřejmě že jako hasiči jsme měli určité předpisy a nebo určité věci, které jsme měli v uvozovkách hlídat. Účastnili jsme se nějakých demonstrací. I ve Varech. S kamarády jsme jezdili do Chodova, do Sokolova, ale to byly takové ty demonstrace na podporu toho, aby ten pád té komunistické strany prostě byl dostačující.

Moderátor:

Dvaadvacet let jste vedl sbor jako velitel. Co byste na základě svých zkušeností vzkázal mladým lidem, aby na sebe mohli být ve stáří pyšní?

Zdeněk Macháček (pamětník):

Tak těch věcí je samozřejmě plno, ale pravdou zůstává, že hasičem se nestaneš, když dostaneš uniformu a vysílačku do ruky. Hasičem se stáváš a ty zkušenosti sbíráš celý život. To znamená, že musí být cílevědomý, musí být hlavně zodpovědný, protože nemůžou si dovolit něco, aby tu techniku, když přijedou zpátky do garáže, aby to tam naházeli a odešli domů, to ne. Protože se může stát, že za 10 minut bude výjezd. A když někde u požáru nebo úrazu u té události sáhnu do toho regálu, tak tam prostě musí být ta proudnice, ta sekera, ta hadice a podobně. Jinak samozřejmě ti hasiči se učí celý život, tak jako vojáci, tak jako policajti, musí mít pevnou hlavu a musí mít zdravý rozum.

Moderátor:

Pane veliteli, vzpomenete si, kdy jste měl jako hasič nebo velitel největší radost?

Zdeněk Macháček (pamětník):

Tak zcela určitě. Když jsem přišel k hasičům, tak to bylo dobře. Měl jsem z toho radost, a když jsem dozával, tak jsme jezdili s hasičskou technikou po různých soutěžích. Pak jsem začal pátrat po Hasičské kronice, která, zkráceně řečeno, po 10 letech pátrání se našla. Ta kronika je úžasná věc, je v archivu v Karlových Varech, je digitalizovaná. Z toho jsem měl vlastně největší radost, protože v té kronice je protokol o založení sboru dobrovolných hasičů a je tam napsán datum a čas a místo, na Hotelu Pošta.

Moderátor:

Děkujeme Vám za rozhovor.